

Helene Svogart

ENDNU EN NAT, ENDNU EN BY

"Modtaget, plads H-47," mumlede han ud i luften for at bekræfte kontroltårnets accept af forespørgslen på landingsstilladelse på Verion 4. Nu skulle han bare vente på, at landingsvinduet blev åbnet.

Sukkende satte han sig tilbage i pilotsædet med et ligegyldigt udtryk. Bare endnu en landing, endnu en rumhavn, endnu en planet og endnu et system. Fraværende gennemgik han landingsrutinens indledende manøvre og stillede sit krono til lokal tid.

Verion 4, tænkte han og fnøs. Denne planet var, af alle planeter i alle systemer, vel hans største grund til at eksisterer. Den lå lige nu mørk og askegrå under ham, og den døde farve bevidnede langt fra om det liv, der var på overfladen. Eller om de liv, der ikke ønskede at være der. Sådan et hul. Hele Pilar systemet var et hul, men med lige netop denne planet som den største og mest beboelige planet, var Pilar systemet skodsystemernes ubestridte vinder.

"Mr. Murdock, dit landingsvindue er nu åbnet. Du vil modtage dine CC kort, når du er landet i fragtdokken," sagde den upersonlige stemme, der tidligere havde indkaldt landingsoplysningerne.

"Modtaget," mumlede han, mens hans fingre begyndte deres vante vandring over kontrolpanelernes lysende og blinkende knapper.

Den monotone summen, fra de landende og lettende skibe på rumhavnen, var stadig svagt hørbar i barens støjende, sprutstinkende og røgfyldte lokale. Men han hørte den ikke mere. Kundernes korte men interesseløse

blikke lagde han dog mærke til, mens han selv så uinteressert rundt i lokalet.

Alle detaljer blev taget ind: nødudgange, personale, vagter, bar tøjter, kunderne, bedste gemmesteder for eventuelle våben, eller som han selv kendte Verion 4, det højst sandsynlige store antal våben, der var gemt både på kunderne, under baren og i baglokalet.

Nonchalant rullede han hovedet fra side til side, for at slippe af med den sidste tåge, som et længere planet hop altid medførte, inden han styrede direkte mod toiletterne. Man var aldrig i tvivl om, hvor disse lå. Man skulle bare ud på gangen, og derefter følge stanken af sprut, opkast og diverse andre kropslige afkast. Men disse generede ham ikke. Sådan var hans liv.

Det sædvanlige kik i spejlet, som han havde lagt mærke til, at mange mennesker ubevidst gjorde, tog han sig ikke tid til. Han vidste, hvad han ville se: En afdanket drukkenboldt med et tjavset stålgråt hår, der ikke dækkede et ansigt, der utvivlsomt vidnede om et hårdt liv. Hvis ikke ansigtets fuger gjorde, ville det tydelige og mørkelilla ar, der strakte sig ned over hans venstre kind. Det gamle slidte lædertøj, de udtrådte spændebelagte støvler og de flere dage gamle skægstubbe ville vidne om en lemfældig omgang med forståelsen af personlig hygiejne. Et nemt offer, skreg påklædningen, men sådan var Verion 4. Her var han bare endnu en del af størstedelen af det sene gadebillede.

Han begyndte sin gang tilbage gennem menneskemængden på gangen, men gik skulder mod skulder ind i en mand, der ville igennem døren på samme tid. Vredt vendte manden sig og greb ham i kraven, men blikket, der mødte ham, satte en stopper for nogen form for skideballe. Murdock's øjne bevidnede nemlig ikke, som alt andet ved ham, om det lette offer, og selv fra stor afstand ville rollernes fordeling af rovdyret og offeret være tydelig. Manden så væk fra det intense og gennemborende blik, der fik selve hans sjæl til at skælve, inden han nikkede diskret: Han anerkendte sit nederlag.

Murdock vendte sig igen mod det støjfulde lokale og beskuede endnu engang befolkningen uden at overse en detalje.

Der, i et hjørne ved baren, fandt han grunden til sit besøg på denne

uciviliserede planet: Noel Maverick.

Noel bemærkede intet, da Murdock stillede sig ved siden af og bestilte to whiskys. Han betalte med kontanter, der kun i dette system ikke blev set underlige på. Først da han diskret skubbede det ene glas over foran manden, fik han revet hans opmærksomhed væk fra den billigt udseende tøjte ved hans side.

"Noget der skal fejres, makker?" spurgte Noel uden at hverken imødekommenhed eller forhåbning kunne anes i øjne eller stemme.

"Jep," svarede Murdock uden at se op, mens han rullede glasset mellem fingrene.

"Hvad?" spurgte manden, uden at række ud efter det budte glas. Noel's afvejende blik forblev på Murdock et kort stykke tid, inden han langsomt begyndte at række ud efter glasset.

Hurtigere end øjet kunne se, havde Murdock grebet mandens håndled og vendt ham mod sig, så deres blikke mødtes for første gang i hinandens korte selskab.

Chokket var tydeligt i mandens ansigt, inden hans blik faldt på arret på Murdock's kind.

"Ratkins!" stammede han, og mens hele hans bevidsthed skreg til ham om, at han skulle løbe væk, forblev hans krop som naglet til stedet.

"Du er død Ratkins."

"Kaldes vist dagdrømmerier knægt," svarede Ratkins med sit sædvanlige ligegyldige udtryk, mens han tog en metalklods frem fra sit bælte. Et hurtigt svirp med armen, fik metalklodsens til at folde sig ud til, hvad der mindede om en metalrygrad.

Noel's krop lystrede endeligt hjernens kontinuerlige ordre om at slippe fri og stikke af, men forsøget blev forpurret lige så hurtigt, som Noel havde fået rykket sin arm ud af Ratkins greb.

Metallet ramte hans ryg og kilede sig fast, mens en skærende smerte jog igennem hele hans ryg.

"Pis," mumlede Noel forpint, mens de smertefulde impulser fra metalrygraden fik ham til at gå i knæ. "Af alle systemernes forbandede dusørjægere, kommer Dave Ratkins efter mig."

De omkringstående kunder begyndte at mumle, men ingen greb ind. Ingen greb nogen sinde ind på Verion 4.

Ratkins tryllede på en knap på sit armbånd, hvilket fik Noel's krop til at give et kraftigt spjæt, der fik vristet et halvkvalt skrig ud af ham. Ratkins tømte det sidste glas whisky, knaldede glasset ned i baren og trak den halvslatne mand på benene.

"Kom så Noel. Du har en værelsesreservation på Irgangen, og jeg har en løncheck at afhente," sagde Ratkins humorforladt og trak manden efter sig igennem flokken af kunder, der aldrig havde fået nok interesse for deres foretagen til at se deres vej.

Rygradens impulser gjorde Noel's kamp for frihed latterlig, og Ratkins havde ham tilbage på rumhavnens fragtdok i løbet af kort tid, hvor han blev lagt i kryokiste.

Bare endnu en indfangelse, endnu en fem ugers tur til et af De Forenede Systemers to top sikrede fængselsfaciliteter. Bare endnu en dag, endnu en uge, endnu en måned i dusørjægeren Dave Ratkins ensformige fart mellem systemerne.

Nogen gange overvejede han, hvorfor han nogensinde var begyndt i denne branche. Det havde været anderledes dengang. Adrenalinrushet ved jagten, den euforiske fangst og sejrusrusen, når målet var sikkert fikseret i fragtrummet. Nu var det dårligt en udfordring mere. Pengene var gode, men han havde aldrig tid til at bruge dem, eller ret mange at bruge dem på, andet end fornøjelsespiger, der var en velkommen mellemagt af disse ensformige ture.

Han indkaldte sit startvindue under sin dækkeidentitet, fragtkaptajnen Mr. Murdock, og foretog igen fraværende de indledende manøvrer. Bare endnu en dækkeidentitet ud af... Han havde ikke længere styr på, hvor mange han havde haft i tidens løb.

Men hvad var det, der nagede ham i aften? Noget uventet var sket, men hvorfor kunne han ikke slippe tanken om, at det var af betydning? ...

"Dit vindue er åbent Mr. Murdock," sagde kontrollårnet få minutter senere.

"Modtaget," svarede Ratkins og lod motorerne varme op til deres

summen hvinede tilpas højt. Han overførte energi til motorerne og lattede fra rumhavnen, mens han hele tiden overvejede, hvad der var så anderledes. Det var som den fornemmelse, når man skal til at forlade sit skib, men hele tiden har fornemmelsen af, at noget er overset ... at noget er glemt.

Flammerne omsluttede skibets front, da han slap igennem atmosfærens skjold, men veg kort efter for den vante tomrum, hvis blinkende stjerner var hans vante selskab.

Den svage belysning i cockpittet var nu alt, der var tilbage, og han så tydeligt sit spejlbillede i ruden. Synet fik et smil frem: et sjældent syn, når det kom til Dave Ratkins.

Du er død Ratkins, havde Noel sagt. Arret var, hvad der havde afsløret ham.

Rygter mellem de lovløse var det eneste, der fartede hurtigere igennem galaksen end en hurtigrute på Star jump mode, hvilket ville sige, at alle lovløse nu vidste det.

Arret, som den skide Akkader havde efterladt ham med, da de begge havde jagtet deres mål ind i den samme gyde. Det var ved at være et stykke tid siden, men også den eneste grimme overraskelse, Ratkins havde haft i godt et årti jord tid. Han havde påtaget sig en af de tunge drenge dengang, og målet havde fået overhånd. Akkaderen havde reddet hans liv af arrigskab over at være blevet afbrudt i sit arbejde, men han havde også reduceret Ratkins indtjening til en tredjedel, siden myndighederne sjældent gad det papirarbejde, der var forbundet med liget af en eftersøgt forbryder.

Reddet hans liv... Bare smagen af ordet var som en bitter gammel syntetisk kaffe men hvad, selv det kunne man blive vant til at drikke i denne branche.

Hvad, der havde fået smilet frem hos Ratkins, var, at han nu havde en ny udfordring: Han kunne genkendes. Snart ville alle vide, at han var genkendelig på arret, og det ville give jagten helt nye dimensioner. Den ville nu blive åbenlys. De ville vide, at de blev jagtet, og de ville kende deres jæger.

"Lad jagten begynde," mumlede Ratkins smilende, mens han satte sig tilfreds tilbage i stolen. Rusen af forventning havde allerede indfundet sig i hans åre.

Stjernernes fart forbi ruderne var den samme. Endnu en planet, endnu et system, endnu en fangst, men jagten ... den ville blive helt ny.

Kopiering af og uddrag fra denne tekststudgivelse må kun finde sted med forfatterens skriftlige tilladelse eller med indgået aftale med Copy-Dan. Teksten er ophavsretligt beskyttet ifølge lovgivningen.